

KOMUNIKAT PRASOWY nr 149/23

Luksemburg, 28 września 2023 r.

Wyrok Trybunału w sprawie C-692/20 | Komisja / Zjednoczone Królestwo (Banderolowanie olejów napędowych)

Trybunał Sprawiedliwości zasądził od Zjednoczonego Królestwa zapłatę ryczałtu w wysokości 32 000 000 EUR za brak wprowadzenia zakazu wykorzystywania paliwa banderolowanego do celów prywatnej żeglugi rekreacyjnej w wyznaczonym przez Komisję terminie

Zjednoczone Królestwo zastosowało się do wyroku stwierdzającego pierwsze uchybienie dopiero w trakcie postępowania sądowego, po upływie prawie trzech lat

W wyroku z dnia 17 października 2018 r.¹ Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że zezwalając na używanie banderolowanego (poprzez dodanie barwnika) paliwa do napędu prywatnych rekreacyjnych jednostek pływających, nawet jeżeli paliwo to podlegało zwykłemu opodatkowaniu, Zjednoczone Królestwo naruszyło prawo Unii.

Zgodnie z dyrektywą Unii² banderolowanie ma na celu ułatwienie identyfikacji oleju napędowego niepodlegającego zwykłemu opodatkowaniu, jak w przypadku paliwa statków handlowych. Celem tego nie da się osiągnąć, jeżeli banderolowanie można również zastosować do oleju napędowego przeznaczonego do użytku podlegającego zwykłemu opodatkowaniu, takiego jak olej stosowany do napędu prywatnych rekreacyjnych jednostek pływających.

Komisja skierowała do Zjednoczonego Królestwa wezwanie do usunięcia uchybienia, wzywając je do przedstawienia uwag w przedmiocie wykonania wyroku stwierdzającego pierwsze uchybienie oraz wyznaczyła czteromiesięczny termin na udzielenie odpowiedzi od otrzymania pisma w tej sprawie, czyli najpóźniej do 15 września 2020 r. W tym czasie omawiane państwo wystąpiło już z Unii. Jednak prawo Unii, a więc także rozpatrywana dyrektywa, wciąż miały zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa jako całości w okresie przejściowym, upływającym dopiero 31 grudnia 2020 r. Od 1 stycznia 2021 r. prawo Unii ma zastosowanie do tego państwa jedynie w odniesieniu do Irlandii Północnej.

Uznając, że Zjednoczone Królestwo nie podjęło środków niezbędnych do zastosowania się w odpowiednim czasie do wyroku stwierdzającego pierwsze uchybienie, 21 grudnia 2020 r. Komisja wniosła na to państwo do Trybunału kolejną skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, żądając, po pierwsze, stwierdzenia, że uchybiło ono zobowiązaniu zastosowania się do tego wyroku, a po drugie, nałożenia na nie kar pieniężnych, a mianowicie dziennej okresowej kary pieniężnej oraz ryczałtu.

Ponieważ od 1 października 2021 r. w Irlandii Północnej zakazano wykorzystywania paliwa banderolowanego do napędu prywatnych rekreacyjnych jednostek pływających, Komisja cofnęła skargę częściowo, w odniesieniu

¹ Wyrok z dnia 17 października 2018 r., *Komisja / Zjednoczone Królestwo*, C-503/17.

² Dyrektywa Rady 95/60/WE z dnia 27 listopada 1995 r. w sprawie banderolowania olejów napędowych i nafty (Dz.U. 1995. L 291, s. 46).

do żądania zasądzenia od Zjednoczonego Królestwa dziennej okresowej kary pieniężnej. Podtrzymała natomiast żądanie zasądzenia od tego państwa kwoty ryczałtowej.

W dzisiejszym wyroku Trybunał stwierdził, po pierwsze, że **Zjednoczone Królestwo uchybiło ciążącemu na nim zobowiązaniu podjęcia wszelkich środków zapewniających wykonanie wyroku stwierdzającego pierwsze uchybienie w wyznaczonym przez Komisję terminie**, czyli najpóźniej do 15 września 2020 r., a po drugie, że **uchybie nie trwało się do czasu zbadania stanu faktycznego przez Trybunał**.

Dla Trybunału **oczywiste jest, że Zjednoczone Królestwo nie podjęło środków niezbędnych do wykonania tego wyroku we wskazanym terminie**. W tym względzie odrzucił on argumentację tego państwa, że wezwanie do usunięcia uchybienia i skarga Komisji były przedwczesne. Ponadto Trybunał uznał, że niewykonanie tego wyroku nie może być uzasadnione ewentualnymi trudnościami związanymi z procedurą ustawodawczą, wyborami powszechnymi, konsultacjami społecznymi, cechami geograficznymi, trudnościami w dostarczaniu zarówno paliwa banderolowanego, jak i niebanderolowanego, czy też pandemią COVID-19.

Co się tyczy żądania zasądzenia od Zjednoczonego Królestwa **ryczałtu**, Trybunał uwzględnił wagę naruszenia, czas jego trwania oraz zdolność płatniczą tego państwa.

W odniesieniu do **wagi naruszenia**, Trybunał przypomniał znaczenie naruszonej normy dla ustanowienia rynku wewnętrznego. Wskazał ponadto, że zarówno obywatele brytyjscy, którzy chcieli wpłynąć na wody sąsiednich państw członkowskich, jak i obywatele tych państw członkowskich, którzy chcieli wpłynąć na wody Zjednoczonego Królestwa i musieli tam zaopatrzyć się w banderolowane paliwo przed powrotem, mogli być narażeni na trudności podczas kontroli przeprowadzanej przez organy tych państw członkowskich, a w szczególności na nałożenie przez te organy grzywny.

W tym względzie Trybunał przypomniał, że praktyczne trudności, na które powołało się Zjednoczone Królestwo, nie mogą zostać uwzględnione jako okoliczność łagodząca. To samo dotyczy współpracy tego państwa z Komisją w trakcie postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, gdyż jedynie współpraca charakteryzująca się działaniami świadczącymi o zamiarze jak najszybszego zastosowania się do danego wyroku stwierdzającego uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego może zostać uwzględniona.

Natomiast Trybunał uwzględnił jako okoliczność łagodzącą, po pierwsze, fakt, że Zjednoczone Królestwo podjęło szereg środków zarówno przed wniesieniem skargi w tym postępowaniu, jak i w toku postępowania w celu wykonania wyroku stwierdzającego pierwsze uchybienie. Poza tym **konsekwencje uchybienia były ograniczone od 1 stycznia 2021 r., gdyż od tego dnia rozpatrywana dyrektywa ma zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa już tylko w odniesieniu do Irlandii Północnej**. Wreszcie Trybunał uwzględnił także okoliczność, że Zjednoczone Królestwo nigdy wcześniej nie zaniechało wykonania wyroku stwierdzającego uchybienie wydane przez Trybunał.

Jeśli chodzi o **czas trwania naruszenia**, od ogłoszenia wyroku stwierdzającego uchybienie do jego wykonania przez Zjednoczone Królestwo upłynęły prawie trzy lata.

Co do **zdolności płatniczej Zjednoczonego Królestwa**, od 1 stycznia 2021 r. rozpatrywane uchybienie rzeczywiście dotyczy jedynie Irlandii Północnej. Niemniej to organy Zjednoczonego Królestwa, a nie Irlandia Północna, są odpowiedzialne za wdrażanie i stosowanie przepisów prawa Unii w Irlandii Północnej. Zatem okoliczność, że Zjednoczone Królestwo nie jest już państwem członkowskim od 1 lutego 2020 r. nie ma wpływu na ocenę jego zdolności płatniczych, w związku z czym nie należy stosować do niego traktowania odmiennego od traktowania państw członkowskich w tym względzie.

W dodatku sankcja wobec Zjednoczonego Królestwa obliczona z uwzględnieniem jedynie PKB Irlandii Północnej, jeśli chodzi o utrzymywanie się uchybienia po zakończeniu okresu przejściowego, nie byłaby wystarczająco odstraszająca, a zatem nie pozwalałaby na osiągnięcie celu skutecznego zapobiegania powtarzaniu się analogicznych naruszeń prawa Unii w przyszłości. Ponadto w zakresie, w jakim okoliczność,

że prawo Unii ma zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa już jedynie w odniesieniu do Irlandii Północnej od zakończenia okresu przejściowego, jest okolicznością łagodzącą, która odgrywa rolę w ramach oceny wagi uchybienia, ponowne uwzględnienie tej okoliczności przy ocenie zdolności płatniczej Zjednoczonego Królestwa nie jest uzasadnione.

W ocenie Trybunału **w celu określenia zdolności płatniczej Zjednoczonego Królestwa należało uwzględnić PKB Zjednoczonego Królestwa jako całości w całym okresie naruszenia**, biorąc przy tym pod uwagę ostatnie zmiany w tymże PKB.

W konsekwencji Trybunał zasądził od Zjednoczonego Królestwa zapłatę na rzecz Komisji ryczałtu w wysokości 32 000 000 EUR.

UWAGA: Skarga o stwierdzenie uchybienia państwa członkowskiego jest kierowana przeciwko państwu członkowskiemu, które uchybiło zobowiązaniom wynikającym z prawa Unii, przez Komisję lub inne państwo członkowskie. Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi uchybienie, państwo, którego to dotyczy, powinno jak najszybciej zastosować się do wyroku.

Jeżeli Komisja uzna, że państwo członkowskie nie zastosowało się do wyroku, może wnieść nową skargę i domagać się sankcji finansowych. Jednak w sytuacji nieprzekazania Komisji krajowych środków transpozycji dyrektywy Trybunał Sprawiedliwości może, na jej wniosek, nakładać kary pieniężne już na etapie pierwszego wyroku.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

